

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/19/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1611010364
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľudmila Králiková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1611010364.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľudmily Králikovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikuša a JUDr. Denisy Mészárosovej, v trestnej veci obžalovaného U.. Z. S. pre prečin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. účinného do 31.12.2005, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/131/2011 zo dňa 24.06.2013 na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. marca 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného Ing. Z. S., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 1T/131/2011 zo dňa 24.06.2013 bol obžalovaný U.. Z. S. uznaný za vinného z prečinu podvodu podľa 250 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. účinného do 31.12.2005, na tom skutkovom základe, že

pod zámenkou zhodnotenia finančných prostriedkov operáciami na finančnom trhu, vylákal od poškodeného L. D., bytom K. č. XXXX/XX, A., sumu vo výške 500.000,- Sk (16.596,96 €) na základe mandátnej zmluvy uzatvorenej dňa 20.01.2004 v A. na K. ul č. .XXXX/XX, ktorou sa mu zaviazal túto sumu vrátiť s 20% zhodnotením do dňa 20.01.2005 uvádzajúc tiež, že v prípade nepredvídateľných okolností bude istina poškodenému vo výške 500.000,- Sk vyplatená z účtu XXXXXXXXXXX/XXXX vedeného v J. banke a.s., i keď v čase uzatvorenia zmluvy a ani neskôr nemal na tomto účte dostatočné finančné prostriedky, pričom s predmetnou sumou žiadne finančné operácie za účelom ich zhodnotenia nevykonával ,použil ich iným nezisteným spôsobom a poškodenému ich nevrátil.

Za to bol odsúdený podľa § 250 ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. k trestu odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. 140/1961 Z. z. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný po jeho vyhlásení do zápisnice z hlavného pojednávania.

V písomných dôvodoch svojho odvolania uviedol, že sa voči poškodenému D. L. nedopustil podvodu, nevylákal od neho peniaze. Tieto mu poškodený zveril sám. Poškodeného neoklamal, riadne s ním komunikoval a riadne dodržal všetky podmienky vymáhania dlhu exekútorom.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu sa obžalovaný pridržiaval písomne podaného odvolania. Uviedol, že od poškodeného D. žiadne peniaze nevylákal, on sám ho viackrát prosil, aby mu zhodnotil finančné prostriedky.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry poukázala na vykonané dokazovanie a navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd (§ 315 ods. 1 Tr. por.) primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a tým absenciu dôvodov u nich na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. V intenciách § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadal len za predpokladu, že by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, pričom zistil, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu determinovaným uvedeným ustanovením je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti postupu konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimku z uvedenej zásady a to, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytykané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku a to dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Jednou zo základných zásad rekodifikovaného trestného konania je zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci upravená v § 2 ods. 10 Tr. por.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní potupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarával súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 2 ods. 19 Tr. por. pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní smie súd prihliadnuť len na dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Čo sa týka dôkaznej situácie odvolací súd pri preskúmaní všetkých dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa vysporiadal so všetkými dôležitými skutočnosťami pri konštatovaní o vine obžalovaného. Vo svojom rozhodnutí a v odôvodnení popísal podrobne výpoveď obžalovaného, poškodeného ako aj výpovede ostatných svedkov a oboznámil listinné dôkazy. Odvolací súd preto na tieto výpovede poukazuje bez potreby ich opätovne podrobne rozoberať a navyše dodáva, že:

Obžalovaný U.. Z. S. aj pred súdom prvého stupňa vypovedal zhodne a uviedol, že v čase, kedy prevzal od poškodeného D. peniaze podnikal v komunite E., pričom peniaze mal zhodnotiť v priebehu jedného roka o 20% o čom spolu s poškodeným spísali mandátovú zmluvu. Keďže sa vyskytli problémy s dovozom nafty, sám poškodený bol ochotný počkať s vrátením peňazí. M. malo byť vrátenie peňazí z účtu vedeného v J. banke. Myslel si, že na tento účet bude poukazovaný zisk z obchodnej činnosti. K svojej spoločnosti uviedol, že táto fungovala od roku 2001 avšak bez nejakého väčšieho zisku. Peniaze od poškodeného vložil do účtovníctva firmy vo viacerých čiastkach ako pôžičku spoločníka alebo pôžičku pre firmu. Išlo asi o 450.000,- Sk a zvyšné peniaze použil na režijné náklady.

Poškodený L. D. zotrval na svojej výpovedi v prípravnom konaní a uviedol, že peniaze, ktoré získal z predaja rodinného domu chcel zhodnotiť, je pravdou, že obžalovaný ho dva krát odmietol a tretí krát súhlasil s tým, že peniaze vloží do nejakej zahraničnej firmy, kde to bolo bezpečné, pretože aj on ako obžalovaný tam má peniaze. Ku kontraktu prišlo po tom, čo mu obžalovaný spomínal, že má uložené peniaze na 25%- nom úroku. Medzi sebou spísali mandátovú zmluvu dňa 20.01.2004. pri nedodržaní podmienok pretože v januári 2005 mu peniaze vyplatené neboli, žiadal tieto od obžalovaného a po

urgenciách mu povedal, že prišli americké doláre a tie treba zameniť. Tiež mu spomínal, že obchoduje s ropou a že čaká peniaze z Ruska. Keď sa však tak nestalo, začal si uplatňovať svoje peniaze občiansko-súdny konaním. Nevedel uviesť, kedy mu obžalovaný spomínal, že obchoduje s naftou.

Súd vypočul svedka O. D., ktorý uviedol, že koncom roku 2004 a začiatkom roku 2005 dostal ponuku na dovoz nafty z A. a z I.. K tomu však potreboval firmu a preto oslovil na spoluprácu obžalovaného, ktorý bol majiteľom firmy A.. Prípravy na tento obchod začali robiť v roku 2005 a prvá dodávka došla v rok 2005. Ďalšia dodávka napriek tomu, že bola uhradená nebola poslaná. Poškodeného nepozná a s obžalovaným ho zoznámil v priebehu roku 2004 pán K.. Pôžičky, ktoré si brali z dôvodu obchodovania s naftou si brali ako fyzické osoby a vôbec tieto nedávali do účtovníctva.

Súd ešte vypočul ako svedkov A.. A. J. a K. D., ktorí mali obdobné problémy s obžalovaným ako poškodený L. D..

V spise sa nachádza mandátová zmluva o správe finančných prostriedkov podpísaná dňa 20.01.2004 medzi U.. S. Z. a L. D., z ktorej vyplýva, že L. D. zveruje finančný obnos vo výške 500.000,- Sk U.. S. Z. za účelom finančného zhodnotenia a to vo výške 20% úroku, čím celkový výnos mal činiť 100.000,- Sk a to splatnosťou 20.01.2005.

Podľa výpisu z obchodného registra je zrejmé, že obžalovaný v tom čase mal založenú firmu s obchodným menom A. spol. s r.o., kde boli ako spoločníci vedený O. D. a U.. Z. S.. Firma bola založená 03.02.1999.

Súd prvého stupňa správne vyhodnotil dôkazy vykonané pred súdom spolu s listinnými dôkazmi a správne konštatoval, že obžalovaný sa dopustil trestného činu podvodu podľa § 250 tr. zák. č. 140/1961 Z. z. Obžalovaný v čase podpisu mandátovej zmluvy a preberaní finančných prostriedkov od poškodeného nemal podľa dôkazov žiadnu možnosť finančné prostriedky poškodeného zhodnotiť tak ako to podpísal pri ich preberaní. Obchod v podnikaní s ropou sa mal uskutočniť až začiatkom januára 2005, kedy vlastne už mala byť zmluva medzi ním a poškodeným zrealizovaná. Naviac v čase uzatvorenia zmluvy účet, ktorým istil výšku vloženej sumy bol bez potrebných finančných prostriedkov, teda v čase kedy uzatváral mandátovú zmluvu uviedol iného do omylu. V tom čase nemal totiž žiadnu možnosť peniaze zhodnotiť tak, ako to poškodenému L. D. uviedol. Nepriamo jeho konanie je potvrdzované aj výpoveďami ďalších svedkov, ktorí sa dostali do finančných problémov s ním obdobne ako poškodený L. D..

Odvolačný súd vzhľadom na preukázané dokazovanie nezistil žiadne dôvody, ktoré by viedli k zmene správne ustálenej právnej kvalifikácii konania obžalovaného ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona č. 140/1961 Zb..

Obrana obžalovaného bola jednoznačne vyvrátená výpoveďou poškodeného aj keď z dôkazov vyplynulo, že zo začiatku bol aktívny samotný poškodený, ktorý chcel, aby mu obžalovaný peniaze zhodnotil. Konanie obžalovaného však v čase skutku nebolo v súlade s jeho možnosťami a finančnou situáciou a preto mu nič nebránilo, aby požiadavke poškodeného nevyhovel.

Čo sa týka výroku o treste okresný súd uložil obžalovanému výchovný trest v trvaní 18 mesiacov ako trest podmienený so skúšobnou dobou v trvaní 3 rokov. Trest je uložený pri dolnej hranici trestnej sadzby, ktorá je daná pri trestnom čine podľa § 250 ods. 3 Tr. zákona č. 140/1961 Zb. v rozpätí 1 až 5 rokov. Obžalovaný U.. Z. S. bol síce jedenkrát súdne trestaný, ale jedná sa o odsúdenie z roku 1999 a zo zákona sa na neho hľadí ako na páchatela, ktorý by nebol odsúdený. Na druhej strane je treba konštatovať pri hodnotení jeho osoby, že i v tomto odsúdení sa jednalo o rovnaký majetkový delikt. Keďže uvedený trest je v súlade s § 34 Tr. zákona, odvolací súd nezistil dôvod tento meniť.

Z uvedených dôvodov považoval rozsudok súdu prvého stupňa Krajský súd Bratislava za správny a zákonný vo všetkých výrokoch a preto odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.